

JUSTITSMINISTERIET

Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 11. juni 2014
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Christina Thode Hansen
Sagsnr.: 2014-0030-2241
Dok.: 1184656

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1086 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 26. maj 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jan E. Jørgensen (V).

Karen Hækkerup

/

Rikke-Louise Ørum Petersen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1086 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”På baggrund af forbrugerrettighedsdirektivets (2011/83/EU) præambel 19, hvor definitionen på digitalt indhold fremgår som data, der er produceret og leveret i digital form, såsom musik og video, uanset om der er tale om download eller streaming, og hvoraf det fremgår, at i relation til direktivet skal aftaler om digitalt indhold hverken klassificeres som købsaftaler eller tjenesteydelsesaftaler, bedes ministeren oplyse, hvorledes dette stemmer overens med bemærkningerne til forslag til lov om forbrugeraftaler (L39 af 9. oktober 2013), hvoraf det fremgår af punkt 4.7.3.15, at det efter forbrugeraftaleloven beror på en konkret vurdering, om levering af digitalt indhold skal betragtes som en vare eller en tjenesteydelse.”

Svar:

1. Begrebet ”digitalt indhold” er defineret i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, nr. 11. Endvidere er begrebet som anført i spørgsmålet omtalt i præambelbetragtning nr. 19.

I forbindelse med implementeringen af forbrugerrettighedsdirektivet blev det overvejet, hvorvidt der burde indsættes en regel i den nye forbrugeraftalelov, som udtrykkeligt definerer begrebet ”digitalt indhold”. Både arbejdsgruppen, der stod bag udarbejdelsen af betænkning nr. 1540 om gennemførelse af direktivet om forbrugerrettigheder, og Justitsministeriet fandt dog, at der ikke var behov herfor. Der henvises til pkt. 4.1.3.2.10.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 39, folketingssamlingen 2013/2014.

2. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorledes en aftale om køb af digitalt indhold skal klassificeres, bemærkes det, at det efter den hidtil gældende forbrugeraftalelov har beroet på en konkret vurdering, om levering af digitalt indhold skal betragtes som en vare eller en tjenesteydelse, jf. hermed også pkt. 4.7.3.15 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Indførelse af en tredje kategori i loven vedrørende aftaler, der hverken klassificeres som tjenesteydelsesaftaler eller købsaftaler, vil ikke være med til at skabe større klarhed i forhold til håndteringen af sådanne aftaler.

Justitsministeriet kan i den forbindelse tillige henvise til det der er anført i pkt. 4.1.4.1 i de almindelige bemærkninger vedrørende aftaler om levering af vand, gas eller elektricitet, som ikke udbydes til salg i et begrænset volumen eller i en begrænset mængde, der ligeledes efter direktivet hverken

skal klassificeres som købsaftaler eller tjenesteydelsesaftaler.

Det vil derfor fortsat bero på en konkret vurdering, hvorvidt en aftale om køb af digitalt indhold skal anses for en aftale om levering af en vare eller en tjenesteydelse.

Det bemærkes, at der på de områder, hvor levering af digitalt indhold, som ikke leveres på et fysisk medium, er særskilt reguleret i direktivet, er indført specifikke bestemmelser herom i den nye forbrugerftalelov, bl.a. i § 18, stk. 2, nr. 13, § 19, stk. 2, nr. 3, og § 25, stk. 3.